

NAKLADNIK
Ministarstvo kulture i medija Republike Hrvatske,
Runjaninova 2, Zagreb

ZA NAKLADNIKA
Nina Obuljen Koržinek

UREDNIKA
Ana Kodrić Gagro

KOORDINACIJA ODBORA I KOMISIJA
Dubravka Đurić Nemec
Marija Cesar
Ana Kodrić Gagro

VIZUALNI IDENTITET NAGRADE VLADIMIR NAZOR
I DIZAJN PUBLIKACIJE
Superstudio / Ira Payer, Iva Hrvatin

FOTOGRAFSKI PORTRETI LAUREATA
Marko Ercegović (str. 14, 17, 20, 23,
26, 32, 35, 38, 41, 44, 47)
Goran Čižmešija / za Elle Hrvatska (str. 29)

TIPOGRAFSKO PISMO
Vita (Nikola Djurek)

TISAK
Kerschoffset

NAKLADA
300 primjeraka

ISSN 1848-9753

Zagreb, lipanj 2022.

VN

NAGRADA
VLADIMIR NAZOR
za 2021. godinu

ODBOR NAGRADE
VLADIMIR NAZOR

AKADEMIK ZVONKO KUSIĆ
predsjednik

BRANKA CVITKOVIĆ

HELENA SABLIĆ TOMIĆ

AKADEMIK FRANO PARAĆ

BRANKO SCHMIDT

TOMISLAV BUNTAK

IVANA BAKAL*

LEONARD JAKOVINA*

MAJA FURLAN ZIMMERMANN

* mandat u mirovanju

SADRŽAJ

UVOD
7

KNJIŽEVNOST
13

GLAZBA
19

FILM
25

KAZALIŠNA UMJETNOST
31

LIKOVNE I PRIMIJENJENE UMJETNOSTI
37

ARHITEKTURA I URBANIZAM
43

DOBITNICI NAGRADE
VLADIMIR NAZOR 1959.-2020.
49

NAGRADA VLADIMIR NAZOR, najviša državna nagrada za umjetnička ostvarenja u Republici Hrvatskoj, kontinuirano svjedoči o postignućima hrvatske kulture i umjetnosti, i to više od šest desetljeća.

Dodjelom 63. NAGRADE VLADIMIR NAZOR za 2021. godinu odajemo priznanje velikanima hrvatske kulture i umjetnosti, kako onima za životno djelo, tako i onima koji su svojom kreativnošću, nadahnućem i predanim radom još jednu tešku godinu iza nas učinili kulturno i umjetnički bogatijom, dajući joj puninu i smisao. Prirodne katastrofe, ratna razaranja i globalna strepnja kojima smo okruženi pred umjetnost stavljaju nikad veće izazove – da kreacijom nadvlada destrukciju, da umiruje, pruža utjehu i nadu, nadahnjuje i potiče na zajedništvo. Stvarati umjetnost u uvjetima iskonskih egzistencijalnih strepnji vrijedno je divljenje. Ujedno je to odraz ne samo unutrašnje snage umjetnosti i njezinih stvaralaca već i svjedočanstvo o čovjekovoj potrebi za umjetničkim izražavanjem, što našoj svakodnevici daje smisao, ljepotu i radost življenja.

Na dan dodjele najviših državnih priznanja za kulturu i umjetnost prisjećamo se i obljetnice smrti hrvatskoga književnog velikana VLADIMIRA NAZORA, pjesnika vitalnosti i životne energije. Ta nam je energija danas osobito potrebna.

Današnji je dan blagdan najviših umjetničkih dosega, inspirativnih poetika i osvajanja novih prostora umjetničke slobode – riječju istinsko slavlje umjetnosti. NAGRADA VLADIMIR NAZOR svojom raznovrsnošću svjedoči i o mnogolikosti naših kulturnih djelatnosti, o različitosti umjetničkih izričaja i autorskih poetika koje sežu od tradicionalnih, oslonjenih na baštinu, do najinovativnijih postignuća što idu ukorak sa svjetskim dosezima. Tradicionalnost i suvremenost, inovativnost u izričaju, istinsko umjetničko razumijevanje i osnaživanje sjedinjuju se u ovoj prigodi na poseban način, svjedočeći o vitalnoj energiji hrvatske kulture čiji su nositelji – baš kao i pjesnik po kome je nagrada nazvana – uvijek svjesni vlastite pripadnosti, ali i pripadnosti europskim i svjetskim kulturnim prostorima.

Zahvalni smo onima koji su nas svojom cjeloživotnom posvećenošću zadužili, onima čiji umjetnički put iz godine u godinu pratimo s entuzijazmom i radošću. Uvjereni smo kako će i ovogodišnji laureati, nastavljajući predan rad svojih prethodnika, osigurati novi kreativni zamah na hrvatskoj kulturnoj pozornici.

Stoga iskrene zahvale iskazujem predsjedniku ODBORA akademiku Zvonku Kusiću te uglednicima ODBORA i KOMISIJA na trudu i spremnosti da NAGRADA bude dodijeljena zaslužnim umjetnicima. Posebne čestitke i zahvale upućujem laureatima čiji su stvaralački rad i kreativnost niti što čine tkanje hrvatske kulture i umjetnosti. Vaša postignuća postaju trajna vrijednost i neprocjenjivo blago hrvatskog društva te ostaju dijelom dragocjene hrvatske kulturne baštine.

— DR. SC. NINA OBULJEN KORŽINEK

Nagradu Vladimir Nazor dodjeljuje Republika Hrvatska za najbolja umjetnička ostvarenja na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i primijenjenih umjetnosti, kazališne umjetnosti te arhitekture i urbanizma u Republici Hrvatskoj. Nagrada se dodjeljuje kao godišnja nagrada i kao nagrada za životno djelo. Godišnja nagrada dodjeljuje se umjetnicima za najbolja ostvarenja koja su bila objavljena, izložena, prikazana ili izvedena tijekom protekle godine, kao i grupi umjetnika za kolektivna umjetnička ostvarenja. Nagrada za životno djelo dodjeljuje se istaknutim umjetnicima koji su svojim stvaralaštvom obilježili vrijeme u kojem su djelovali i čiji je stvaralački put zaokružen, a djela i ostvarenja ostaju trajno dobro Republike Hrvatske. Nagradu dodjeljuje Odbor Nagrade Vladimir Nazor na prijedlog komisija koje osniva za pojedina područja umjetnosti. Predsjednika i članove Odbora, na prijedlog ministra kulture, imenuje Hrvatski sabor iz redova umjetnika, kulturnih i javnih djelatnika (NN 27/91).

Protekle su 73 godine otkako je 19. lipnja 1949. godine umro VLADIMIR NAZOR, hrvatski književni velikan čije besmrtno djelo živi i danas. NAZOR je živ i prisutan i kroz najveću državnu nagradu za najbolja umjetnička ostvarenja koja s ponosom nosi njegovo ime. Njezini dobitnici, poput NAZORA, jačinom svojega značaja i dalekosežnošću utjecaja obilježili su vrijeme u kojem djeluju. Talentom i djelima trajne vrijednosti, nacionalnoga i međunarodnoga značenja izgrađuju suvremeni hrvatski identitet i ujedno obogaćuju hrvatski doprinos europskoj i svjetskoj kulturi. Time se potvrđuje misao JOSIPA JURJA STROSS-MAYERA o kulturi i umjetnosti kao neizostavnom elementu za izgradnju nacionalnoga identiteta. Umjetnost nas oplemenjuje i povezuje s drugima te uvijek iznova potvrđuje snagu i veličinu ljudskoga duha, mašte i kreativnosti. Pandemija koronavirusa samo je potvrdila otpornost, svevremenost i održivost kulture koja i u izazovnim vremenima ohrabruje i daje smisao ljudskom postojanju. Živa i dinamična, ona nadilazi generacijske, svjetonazorske i stilske razlike, a ponajbolji među umjetnicima dobivaju zaslužena priznanja kojima im se domovina odužuje za njihova postignuća i neprocjenjiv opus.

NAGrada VLADIMIR NAZOR dokaz je vrednovanja vrhunske umjetnosti, pravih, a ne prividnih vrijednosti, i to u okolnostima krize vrijednosnoga sustava, relativizacije svih mjerila i preispitivanja uvriježenih umjetničkih kanona. Nagrada nosi i NAZOROVU optimističnu poruku da treba vjerovati u sebe i svoj narod, u njegovu snagu i potencijale, prošlost, sadašnjost i budućnost, kao i u smisao etičkih ideala. U današnje vrijeme ta nam poruka treba više nego ikad kao putokaz i nadahnuće, i pojedincima, i cijelomu društvu, kako bismo se hrabro nosili sa svim životnim izazovima.

I ove se godine potvrdilo da vrijednost i ugled NAGRADI VLADIMIR NAZOR daju i članovi ODBORA za dodjelu nagrade i njegovih KOMISIJA kojima zahvaljujem na uloženom trudu. Dodjela nagrade s imenom VLADIMIRA NAZORA važna je manifestacija koja simbolički potvrđuje povijesni hrvatski uspjeh i pobjedu, ostvarenje tisućljetnoga sna o slobodnoj i samostalnoj HRVATSKOJ.

Još jednom čestitam dobitnicima nagrada želeći im nastavak uspješnoga umjetničkog stvaralaštva na dobrobit Hrvatske i njezine kulture.

Oni se pridružuju dosadašnjim dobitnicima, velikim imenima hrvatske umjetnosti kao što su: Krleža, Tadijanović, Krklec, Cesarić, Marinković, Šegedin, Frangeš, Parun, Kaštelan, Fabrio, Maroević, Novak, Gotovac, Bjelinski, Tijardović, Šulek, Babić, Kršinić, Prica, Šohaj, Svečnjak, Hegedušić, Bakić, Ivančić, Murtić, Kožarić, Vaništa, Džamonja, Kavurić-Kurtović, Drach, Bašić, Golik, Šovagović, Dvornik, Galić, Planić, Kauzlarić i Magaš.

Neka nam svojom nepresušnom kreativnom i stvaralačkom energijom i današnji dobitnici budu inspiracija, poticaj i uzor.

— AKADEMIK ZVONKO KUSIĆ

Poštovani predsjedniče ODBORA NAGRADE VLADIMIR NAZOR, poštovana ministrice kulture i medija, čast mi je zahvaliti ODBORU NAGRADE VLADIMIR NAZOR i Ministarstvu kulture i medija u ime trinaest ovogodišnjih dobitnika najuglednije hrvatske nagrade za umjetnička ostvarenja.

Zahvala i članovima KOMISIJA za pojedine grane umjetnosti, čija zadaća bez sumnje nije bila laka jer mnogi suvremeni književnici, kazališni i filmski umjetnici, glazbenici, likovni umjetnici, arhitekti i urbanisti stvaraju djela koja ostavljaju trag u hrvatskoj kulturi. Mi koji smo ove godine izabrani svjesni smo i ponosni da se nalazimo u biranom društvu plejade značajnih osoba koje su prije nas nagrađene.

Hrvatska umjetnost i kultura oduvijek su bile izložene i otvorene europskim i izvaneuropskim utjecajima, ali su ih u svim stoljećima znale apsorbirati i ostati samosvojnima, kao što je i naša umjetnost pronašla put u svijet i postala pokaznicom relativno malene, ali kreativne zemlje. U to se bogato tkanje uklapaju radovi i naponi laureata ovjenčanih nagradom za životno djelo, od kojih se očekuje da ne bace koplje u trnje, a još su veća očekivanja od dobitnika godišnje nagrade pred kojima su desetljeća stvaranja.

Nagrade su ovo hrvatske države, svjesne da je umjetnost jedna od najvažnijih sastavnica nacionalnog identiteta, polje života koje je rađalo i rađa plodove izvornog stvaralaštva, nadilazeći u najboljim svojim trenutcima realnost i otkrivajući nove svjetove.

Hvala još jednom svima koji su pratili naše opuse ili nam štoviše pružali potporu, vjerujući u poslanje hrvatskog umjetnika i čarobnu moć umjetnosti. .

— HRVOJE HITREC

Nagrada
Vladimir Nazor
za 2021. godinu

Hrvoje Hitrec

BIOGRAFIJA HRVOJE HITREC (ZAGREB, 1943.)

prozni je i dramski pisac, filmski i televizijski scenarist, esejist, kolumnist, urednik i aktivni sudionik hrvatske kulturne scene već pola stoljeća. Diplomirao je komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radio je kao korektor, lektor, redaktor, urednik u Vjesniku, urednik u satiričnom mjesečniku Paradoks, glavni urednik mjesečnika Kerempuh, glavni ravnatelj Hrvatske radiotelevizije, zastupnik u Zastupničkom domu Hrvatskog sabora, direktor Jadran filma, ministar u Vladi Republike Hrvatske, dugogodišnji ravnatelj Kazališta Trešnja. Nositelj je brojnih visokih državnih odličja.

Objavio je četrdeset knjiga, među kojima je ponajviše romana, a uz njih zbirke pripovjedaka i publicističkih djela. Izvedeno mu je dvadesetak dramskih djela. Scenarist je četiriju igranih filmova i više od trideset dokumentarnih.

Dobitnik je nagrada MARIN DRŽIĆ, GUMBEC, DUBRAVKO HORVATIĆ, IVANA BRLIĆ MAŽURANIĆ i KSAVER ŠANDOR GJALSKI te dvostruki dobitnik nagrade GRIGOR VITEZ.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Kada plodovi autorove mašte, njegovi literarni likovi, prerastu svog tvorca i postanu dio opće kulture, obilježe odrastanja nekoliko generacija, onda se nedvojbeno radi o piscu čiji rad zaslužuje svaku pohvalu i nagradu. To se dogodilo sa SMOGOVCIMA Hrvoja Hitreca. Osim petoknjižja SMOGOVCI, koje je preradio i u scenarije trideset i osam epizoda kultne serije, nizom djela Hitrec je ostvario golem doprinos hrvatskoj književnosti za djecu i mlade, čime se svrstava među nastavljače bogate tradicije započete s Ivanom Brlić Mažuranić, preko Mate Lovraka do Ivana Kušana.

Generacijski, a i po esteticima, smješta se između dvije dominantne književne generacije (razlogovaca i borgesovaca), no on je već od svoje prve objavljene knjige, PUSTINJAKOV PUPAK (1974.), isključivo svoj. Takav je ostao u četrdeset knjiga – romana, zbirki pripovjedaka i publicističkih djela, dvadesetak dramskih djela, četiri igrana filma i više od trideset dokumentarnih.

Plodan i uspješan je kako u proznom i dramskom tako i u scenarijskom radu. Uz duhovitost i pročišćen, dorađen stil pisanja, glavna je karakteristika Hitrečeva stvaralaštva širok spektar interesa. U prozi uz realistična djela piše i fantastiku, stvara i niz povijesnih romana, autor je i nekoliko proznih obrada epova i drama starije hrvatske književnosti, obrađuje i legende s ovih prostora, a kao svjedok i sudionik u društvenim i političkim događajima novije hrvatske povijesti bilježi svoje spoznaje i promišljanja u publicističkom dijelu svog opusa.

Društveno-politički romaneskni triptih KOLAROVI (2004.) najsloženije je i najambicioznije Hitrečevo djelo. Roman se sastoji od Ljubavi na crnom baršunu, koji je prvotno bio objavljen kao samostalna knjiga, te nastavaka Ljubavi na crvenom baršunu i In fine, koji obuhvaćaju razdoblje od smrti Stjepana Radića do kraja Domovinskog rata, tijekom kojeg autor portretira ne samo nekoliko naraštaja obitelji Kolar nego i hrvatsko društvo u cjelini. Spajajući nacionalnu i obiteljsku povijest KOLAROVI se uklapaju u plodnu hrvatsku tradiciju povijesno-genealoških romana (M. Krleža, N. Fabrio, P. Pavličić i drugi) koji nas suočavaju s pitanjima osobnih i kolektivnih trauma što ih je proizvelo 20. stoljeće.

Gajeći s jedne strane interes za sudbine tzv. malih, običnih ljudi, a s druge za velike događaje nacionalne povijesti, Hitrec je u svojem stvaralaštvu nastojao i uspio ocrtati hrvatsko društvo s različitih strana, zaslužno zadobivši naklonost brojnih čitatelja, različitih generacija i opredjeljenja, te ostavio dubok i neizbrisiv trag u hrvatskoj književnosti i općenito u našem kulturnom životu.

— ZLATKO KRILIĆ

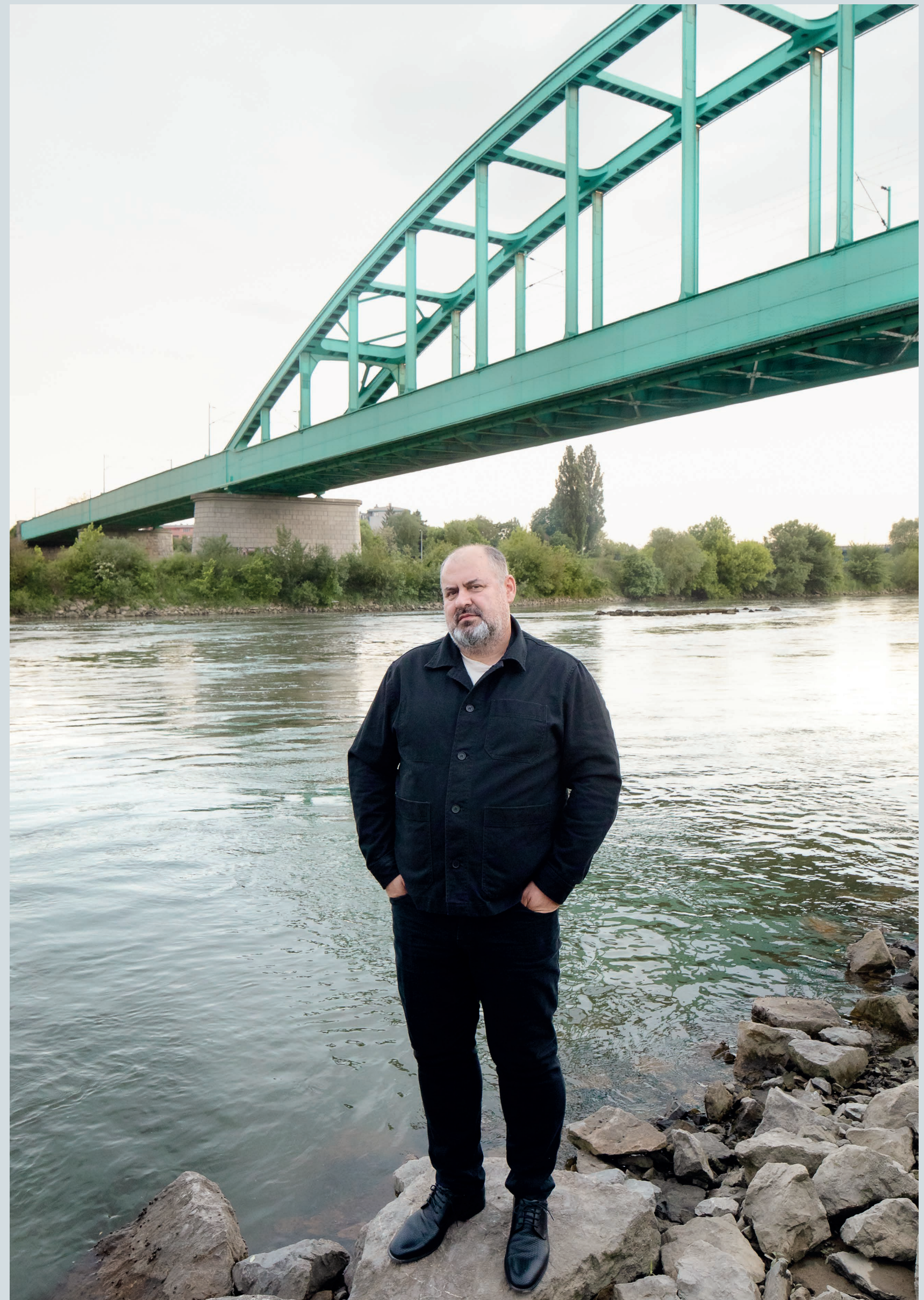
Ivica Prtenjača

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** Roman Ivica Prtenjače *SINE, IDEMO KUĆI* jednostavna je priča o četveročlanoj obitelji koja se mora oprostiti od oca koji, smrtno bolestan, leži na plućnoj klinici, ali žarko želi umrijeti u vlastitoj kući u Dalmaciji. Pripovjedač romana pak, njegov sin, potruditi će se da to i uspije. Prvo je proljeće epidemije korone, posjeti su u bolnicama zabranjeni i sin ne može posjećivati oca, kao što ga ne može niti spasiti od smrti, ali može od samotnog umiranja na odjelu plućne bolnice u dalekom gradu. I, ma koliko nam se činilo da je to tako malo, umrijeti kod kuće, kroz roman saznajemo koliko je to zapravo važno. Možda i samo zato što je to jedino što sin može učiniti.

Pisati o smrti nije popularno, ali je neizbježno, čak i ako se ne složimo s Krležom da je strah od smrti izvor svake umjetnosti. Naime, skoro svakog pisca kao da ta tema čeka u zasjedi i nikada ne znamo kad će stupiti na scenu. To može biti i smrt vlastita, kao što su se s njom obračunavali Vojislav Kuzmanović u *ZAPISIMA O VLASTITOM UMIRANJU*, ili Igor Mandić u *PREDSMRTNOM DNEVNIKU*, ali češće se radi o umiranju onih koji su piscu najdraži. I Ivicu Prtenjaču je tema smrti zaskočila i tako je nastao ovaj roman, iz muke, iz sjećanja na mladost, iz svijesti o teškom radničkom životu, a ponajviše iz ljubavi. Knjiga je to o sinu koji je izgradio književni spomenik roditeljima. Prtenjača je jednu razmjerno čestu temu majstorski pretvorio u originalan, topao i nježan roman, izbjegavajući pritom sve zamke sentimentalnosti ili plačljivosti. U vremenima demistifikacije obiteljskih odnosa, u vremenima kritike i zamjeranja, Ivica Prtenjača bez patetike, ali s puno ljubavi i autentičnim uvjerljivim glasom piše o sudbini čovjeka koji umirući odlazi kući.

— ZORAN FERIĆ

BIOGRAFIJA **IVICA PRTENJAČA** (RIJEKA, 1969.) studirao je kroatistiku i radio razne poslove, kao građevinski radnik, skladištar, glasnogovornik i radijski autor. Počeo je kao pjesnik, knjigama *POEZIJA OSLOBAĐA*, *YVES*, *UZIMAJ SVE ŠTO TE SMIRUJE*, da bi se kasnije razvio u sjajnog proznog autora i romanopisca, što je pokazao romanom *DOBRO JE, LIJEPO JE*, i nastavio nagrađivanim romanima *BRDO* i *SINE, IDEMO KUĆI*. Zbirkama pjesama, nagrađenom *OKRUTNOST I TIŠINA* i *NJEZINE OLOVKE potvrđuje se i kao značajan pjesnik*. Dobitnik je nagrada *KIKLOP*, *RISTO RATKOVIĆ*, *KVIRINOVE NAGRADE* i dviju *VBZ-ovih nagrada*. Tekstovi i knjige prevedeni su mu na dvadesetak jezika. Živi i radi u Zagrebu.

Višnja Mažuran

BIOGRAFIJA VIŠNJA MAŽURAN (VARAŽDIN, 1941.), hrvatska čembalistica i pijanistica, diplomirala je glasovir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1967. (I. Maček) te se umjetnički usavršavala u Austriji i Njemačkoj (R. Schmid, glasovir; A. Curtis i J. Sonnleitner, čembalo). Od 1971. do 2001. bila je stalna članica ansambla Zagrebački solisti, 1983. osnovala je komorni ansambl za baroknu glazbu *Musica da camera*, a od 1998. bila je i umjetnička voditeljica ansambla *Musica viva*. Utemeljiteljica je katedre za čembalo na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (1995.), pri kojoj je bila redovita profesorica od 2002. godine. Kao solistica i komorna glazbenica nastupala je u najuglednijim svjetskim dvoranama s mnogim istaknutim umjetnicima te su njezine solističke interpretacije kao i one sa Zagrebačkim solistima, komornim ansamblima i eminentnim hrvatskim izvođačima zabilježene na otprilike šezdeset gramofonskih i kompaktnih ploča.

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Umjetničke uspjehe Višnje Mažuran odlikuju solistički klavirski i čembalistički recitali kao i oni *continuo* čembalistice u ansamblu Zagrebačkih solista s kojima je ostvarila više od dvije tisuće koncerata. Posebno se ističu nastupi u trostrukim Bachovim koncertima s eminentnim svjetskim umjetnicima (H. Szeryng, F. Ayo, P. Vernikov, J. Galway, I. Grafenauer i M. Larrieu) u koncertnim dvoranama Pariza, Washingtona, Salzburga, Madrida, Toronta, Graza, Bratislave i Zagreba kao i na umjetničkim festivalima u Bordeauxu, Montpellieru, Dubrovniku i Varaždinu. Izniman repertoar obuhvaća i tridesetak baroknih i klasičnih koncerata za čembalo ostvarenih uz Zagrebačke soliste, Zagrebačku filharmoniju, Simfonijski orkestar HRT-a, Varaždinski komorni orkestar, Hrvatski barokni ansambl, Filharmoniju iz Graza i Soliste Aquillane u suradnji s uglednim dirigentima (M. Bašić, M. Horvat, K. Ono, P. Dešpalj, A. Witt, N. Bareza i V. Antonellini). Ističu se i izvedbe djela skladatelja 20. stoljeća te praiizvedbe njoj posvećenih koncerata za čembalo hrvatskih autora Miroslava Miletića i Davora Bobića.

Bogata solistička karijera oblikovana je pomno osmišljenim tematskim recitalima francuske i španjolske glazbe, izvedbama Scarlattijevih i Haydnovih sonata te Bartókovih i Bachovih djela kojih su vrhunac cjelovite izvedbe GOLDBERG VARIJACIJA, UMJETNOSTI FUGE i dva sveska DOBRO UGOĐENOG KLAVIRA.

Ugledna je umjetnica osobito zaslužna za promidžbu čembala u Hrvatskoj i zahvaljujući njezinom pedagoškom djelovanju ovom se instrumentu posvetio niz mladih glazbenika.

Stilski profilirane virtuosne izvedbe Scarlattijevih sonata zabilježene su na nosaču zvuka u izdanju Orfeja, dok se u ediciji VELIKI HRVATSKI INTERPRETI na dvostrukom nosaču zvuka u izdanju nakladnika Croatia Records (2014.) pamte njezine istaknute izvedbe na čembalu i klaviru.

Za svoja umjetnička dostignuća višestruko je nagrađivana: NAGRADA MILKA TRNINA Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, IVAN LUKAČIĆ Varaždinskih baroknih večeri (dva puta), godišnja NAGRADA VLADIMIR NAZOR, ORLANDO na Dubrovačkim ljetnim igrama, KANTOR za najbolju izvedbu Bachovih djela kao i NAGRADA JURICA MURAI za najbolju umjetničku interpretaciju na VBV-u. Dobitnica je i NAGRADA GRADA VARAŽDINA i GRADA ZAGREBA te ZLATNOG ZVONA Hrvatskog društva glazbenih umjetnika, čija je počasna članica te od 2015. do 2019. predsjednica. Za doprinos hrvatskoj glazbenoj kulturi 2007. godine odlikovana je REDOM DANICE HRVATSKE S LIKOM MARKA MARULIĆA.

Iznimnom promocijom hrvatskog i svjetskog repertoara za čembalo u kojem je ostvarila vrhunske umjetničke izvedbe te doprinosom hrvatskoj čembalističkoj pedagogiji Višnja Mažuran zasluženo se pozicionira u vrh umjetničkih ostvarenja hrvatske kulture i glazbene umjetnosti.

— TAMARA JURKIĆ SVIBEN

Dubravka Šeparović Mušović

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** Umjetnička energija Dubravke Šeparović Mušović ostvaruje se još od 1999. godine u svim značajnim mezzosopranskim ulogama (*Carmen*, *Amneris*, *Zita*, *Marina*, *Romeo*, *Elektra*, *Eboli*, *Charlotte*, *Adalgisa*, *Begbick*, *Fricka*, *Santuzza*, *Judit*, *Dalila*, *Ježibaba*, *Herodijada* itd.). U Zagrebu se osobito istaknula ulogama *Carmen*, *Santuzze*, *Mère Marie*, *Gertrud*, *Kundry*, *Ortrud*, *Kosteljničke* i *Geneviève*. Posebnu pozornost umjetnica posvećuje tumačenju heroína iz hrvatskih opera (*Jele* iz Brkanovićeva *EKVINOCIJA* i *Doma* iz Gotovčeve opere *ERO S ONOGA SVIJETA*).

U 2021. godini realizirala se u trima stilski vrlo različitim opernim ulogama. Prva je ona *Orfeja* u operi *ORFEJ I EURIDIKA* Christopa Willibalda Glucka premijerno izvedena 23. travnja 2021., gdje su Orfejeva intimna tuga, nada i očaj doneseni toplim glasom i jasnom dikcijom. Drugi dio godine, prenijevši se u suvremeni glazbeni izričaj, realizirala je ulogu *Ciganke* u praiizvedbi i premijeri opere *POSLEDNJI INTERMEZZO* hrvatskog skladatelja Berislava Šipuša (18. rujna 2021.) te ulogu *Flore* u operi *MEDIJ* Gian Carla Menottija (premijera 3. studenog 2021.). Efektan lik *Ciganke* ostvaren je izrazito sugestivno i umjetnici svojstveno – dramatski, gdje je publici dojmljivo prenijela ideju mističnosti opere posvećene Janku Poliću Kamovu. Umjetnička 2021. godina za Šeparović Mušović kulminirala je ulogom glasovno snažne i glumački izrazito izražajne *Flore* u kojoj se ističu umjetničine tamne boje glasa i izrazit dar za scensku ekspresiju.

Ostvarujući impresivan i vrlo širok spektar likova mezzosopranske kapitalne svjetske i domaće operne literature, za koje je primila brojne nagrade, među kojima i odlikovanje *DANICA HRVATSKA S LIKOM MARKA MARULIĆA* za visoka dostignuća u kulturi, Dubravka Šeparović Mušović potvrdila se kao jedna od najuglednijih opernih i koncertnih pjevačica.

Trima vrlo zahtjevnim i pjevački i glumački raznolikim opernim ulogama prezentiranima u 2021. godini pozicionirala je hrvatsku opernu umjetnost u ravnoopravan europski kulturni kontekst.

— TAMARA JURKIĆ SVIBEN

BIOGRAFIJA DUBRAVKA ŠEPAROVIĆ MUŠOVIĆ (DUBROVNIK, 1970.), mezzosopran, nacionalna je operna prvakinja Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu od 2016. godine. U Zagrebu je 1993. diplomirala na Arhitektonskom fakultetu, dok je studij solo pjevanja pohađala u razredu prof. Snježane Bujanović-Stanislav na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u čijoj je klasi diplomirala 1998. i magistrirala 2000. godine. Usavršavala se kod Ruže Pospiš-Baldani, Dunje Vejzović, Eve Blahove i Carol Byers. U Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu djeluje kao solistica Opere od 2001., a kao prvakinja od 2007. godine. Umjetnički se ostvaruje opernim i koncertnim ulogama vrlo široka i raznolika repertoara.

FILM

 NAGRADA
 ZA ŽIVOTNO
 DJELO

Petar Krelja

OBRAZLOŽENJE NAGRADE Opus Petra Krelje u hrvatskoj kinematografiji izdvaja se ponajprije svestranošću. Započevši kao kritičar, Krelja je, dosljedno i jedinstveno, nastavio usporedno stvarati filmove te o njima pisati, u zapažanjima bogatima osvrtima i ogledima koje će dijelom sabrati u knjigama KAO NA FILMU, PRIJATELJSKO UVJERAVANJE, OČI MILDRED PIERCE i DO POSLJEDNJEG DAHA. Uz to, ustrajno je radio na širenju filmske kulture, djelovao je kao filmski edukator u najboljem smislu te riječi – više od 40 godina uređujući svoje kultne emisije na Hrvatskom radiju, pišući za Filmsku enciklopediju kao jedan od njezinih najplodnijih autora i predajući na ljetnim filmskim školama. Međutim, najtrajniji je doprinos hrvatskoj kinematografiji Petar Krelja ipak dao kao autor, i to ponajprije dokumentarist, režiravši u 45 godina više od 260 filmova, kojima je svima ujedno bio scenarist ili koscenarist.

Istaknuo se napose kritičkim, ironijsko-refleksivnim prikazima društvenih rituala, primjerice u antologijskim ostvarenjima s početka sedamdesetih godina prošlog stoljeća kao što su RECITAL, SPLENDID ISOLATION, BUDNICA, COPRNICE, od kojih su prva dva zbog kritičnosti bili i zabranjeni. U nizu daljnjih dokumentarnih ostvarenja, često o djeci iz razorenih obitelji ili o svakidašnjici radnika, kao što su POVRATAK, PRIHVATNA STANICA, RADNI TJEDAN, TREĆA SMJENA, Krelja će, sugestivno rabeći krupne planove ljudskih lica u balansu intimne i socijalne tematike, pokazati izvorni lirski humanitet koji je nakon njega u hrvatskom dokumentarizmu bio tek rijetko dosegnut. Upravo je ta crta Krelji omogućila da od sredine osamdesetih godina režira i niz filmova ispovjedna tona o kreativnim ili osebnim ženama kakvi su NA PRIMJERU MOG ŽIVOTA, MARIŠKA BAND, KOVAČICA, MOJA SUSJEDA TANJA ili pak o nadarenoj djeci koja unatoč nepovoljnim društvenim prilikama postižu uspjehe kao što su VIKTOROV LET, ANA I NJEZINA BRAĆA, EVINA KLASA, kao i da u devedesetima stvori neka od najdojmljivijih filmskih svjedočanstava Domovinskog rata, o izbjeglicama i prognanicima te zarobljenim hrvatskim vojnicima, djela NA SPOREDNO KOLOSIJEKU, ZORAN ŠIPOŠ I NJEGOVA JASNA, SUZANIN OSMIJEH.

Dokumentaristički dar opažanja odlikuje i autorove prinose igranom filmu, urbanu komediju VLAKOM PREMA JUGU te osobito socijalne melodrame tematski srodne njegovom dokumentarističkim opusu GODIŠNJA DOBA i STELA. Polazeći od starog *dictuma* da je izvoršte filma u bilježenju zbilje, Krelja je svoje filmske zabilježbe neprestano oplemenjivao poetskim detaljima dosljedno pokazujući da su u filmskoj umjetnosti poezija i zbilja neraskidivo povezane.

— BRUNO KRAGIĆ

27

 NAGRADA
 VLADIMIR NAZOR
 ZA 2021. GODINU

BIOGRAFIJA PETAR KRELJA (ŠTIP, 1940.)
 — filmski je redatelj, scenarist i kritičar. Diplomirao je komparativnu književnost u Zagrebu. Od 1964. do 2005. bio je urednik emisija o filmu na Radio Zagrebu, odnosno Hrvatskom radiju. Objavljivao je kritike i ogleda, dio kojih je skupio u knjigama KAO NA FILMU (2009.), PRIJATELJSKO UVJERAVANJE (2009.), OČI MILDRED PIERCE (2015.) i DO POSLJEDNJEG DAHA (2019). Priredio je monografiju GOLIK (1997.). Od 1969. i filma PONUDE POD BROJ režirao je oko 260 dokumentarnih filmova, od kojih se osobito ističu COPRNICE (1971.), RECITAL (1972.), SPLENDID ISOLATION (1973.), POVRATAK (1975.), NJEGOVATELJICA (1976.), PRIHVATNA STANICA (1977.), RADNI TJEDAN (1978.), TREĆA SMJENA (1981.), NA PRIMJERU MOG ŽIVOTA (1984.), MARIŠKA BAND (1986.), KOVAČICA (1990.), NA SPOREDNO KOLOSIJEKU (1992.), ZORAN ŠIPOŠ I NJEGOVA JASNA (1992.), ANA I NJEZINA BRAĆA (1992.), SUZANIN OSMIJEH (1993.). Režirao je i četiri igrana filma: GODIŠNJA DOBA (1979.), VLAKOM PREMA JUGU (1981.), STELA (1990.), ISPOD CRTE (2003.).

Antoneta Alamat Kusijanović

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** MURINA, prvi cjelovečernji film dubrovačke redateljice Antonete Alamat Kusijanović, obiteljska je psihološka drama koja se bavi odnosima šesnaestogodišnje djevojke Julije, njezinog opresivnog oca i pasivne majke. Julijino adolescentsko odrastanje uz more, na prekrasnim i živopisnim liticama jednog od hrvatskih otoka, obilježeno je tvrdim patrijarhatom i očevim pokušajem rasprodaje obiteljskog zemljišta stranom poslovnom čovjeku, obiteljskom prijatelju. Dok otac dogovara i pokušava sklopiti posao života, karizmatični gost u Juliji budi osjećaj slobode i njezin otpor prema obitelji biva sve jačim.

Tematizirajući patrijarhat, mizoginiju i bezumnu rasprodaju obale, redateljica pretvara mediteranski raj u intimni inferno iz kojeg protagonistica Julija pokušava naći izlaz, a njezin gradirajući revolt završava konačnim oslobođenjem, plivanjem u beskonačnom plavetnilu.

MURINA je premijerno prikazana u službenoj selekciji Quinzaine des réalisateurs 2021. u Cannesu, gdje je ovjenčana prestižnom nagradom Caméra d'Or za najbolje debitantsko ostvarenje. Film je od tada prikazan na više od sedamdeset utjecajnih svjetskih festivala, na kojima je osvojio dvadeset i sedam nagrada i osigurao distribuciju u mnogim državama svijeta. Sa svime postignutim, film MURINA Antonete Alamat Kusijanović osigurao je snažnu vidljivost i velik uspjeh hrvatske suvremene kinematografije.

— DUBRAVKA TURIĆ

BIOGRAFIJA ANTONETA ALAMAT KUSIJANOVIĆ (DUBROVNIK, 1985.) završila je studij produkcije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, nakon kojeg je magistrirala filmsku umjetnost na Sveučilištu Columbia u New Yorku. Njezin kratkometražni diplomski film U PLAVETNILO premijerno je prikazan na Međunarodnom filmskom festivalu u Berlinu 2017., na kojem je osvojio posebnu nagradu žirija. Među daljnjim priznanjima ističu se nagrade na Sarajevskom filmskom festivalu i Filmskom festivalu u Oberhausenu. Film je također nominiran za studentskog Oscara američke Akademije filmskih umjetnosti i znanosti, čijom je članicom Antoneta u međuvremenu postala. MURINA je njezin redateljski dugometražni debitantski film, s Martinom Scorseseom kao izvršnim producentom.

Ivica Kunčević

BIOGRAFIJA IVICA KUNČEVIĆ (BARTOLO-
VEC kraj VARAŽDINA, 1945.)

djetinjstvo i školovanje proveo je u Dubrovniku, za koji je trajno privatno i profesionalno vezan. Diplomirao je Jugoslavenske jezike i književnost i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu te studij režije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu (1969.). Kao redatelj najprije je stalno angažiran u Kazalištu Marina Držića u Dubrovniku (1969.–1977.) te potom u GDK Gavella u Zagrebu (1977.–1982.) i Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu, gdje je zaposlen od 1982. do umirovljenja 2012., a uspooredno režira u brojnim drugim profesionalnim kazalištima u Hrvatskoj i inozemstvu. Od 2002. do 2009. ravnatelj je dramskog programa Dubrovačkih ljetnih igara, a od 2009. profesor na Odsjeku kazališne režije zagrebačke Akademije dramske umjetnosti. Autor je dviju knjiga o kazalištu te dobitnik brojnih nagrada i priznanja.

OBRAZLOŽENJE U više od pedeset godina posvećenog umjetničkog stvaralaštva u
NAGRADE kazalištima diljem Hrvatske istaknuti hrvatski redatelj Ivica Kunčević

svojim je osebnim redateljskim rukopisom bitno odredio hrvatski kazališni izričaj druge polovice 20. i početka 21. stoljeća te trajno obilježio i hrvatsku glumišnu scenu i nacionalnu kulturu u cjelini. Kunčevićev redateljski pristup utemeljen je u snažnom osloncu na dramski predložak i obilježen aktivnim promišljanjem dramskog teksta iz perspektive suvremene zbilje i uspostavljanja dijaloga teksta i aktualnog društveno-povijesnog trenutka, no jednako je tako markiran i izražajnim dramaturškim zahvatima u dramsko tkivo i radikalnim reinterpretacijama odabranog dramskog djela, posebice kad je riječ o tekstovima iz dramske baštine. Ne iznenađuje stoga što se redateljski često okretao svjetskim klasicima kao što su Sofoklo, Eshil i Euripid, William Shakespeare i Anton Pavlovič Čehov.

S osobitom se pomnjom bavio redateljskim revitalizacijama hrvatskih autora dubrovačkog kulturnog kruga kao što su Marin Držić (NOVELA OD STANCA, ARKULIN, TIRENA, SKUP, DUNDO MAROJE), Ivan Gundulić (PRIKAZANJE DUBRAVKE LJETA GOSPODNJEGA MCMLXXIII), Vlaho Stulli (KATE KAPURALICA) i Ivo Vojnović (PROLOG NENAPISANE DRAME, EKVINOCIJO, DUBROVAČKA TRILOGIJA, MAŠKARATE ISPOD KUPLJA), a autore koje je držao autentičnim predstavnicima hrvatske dramske riječi, Držića i Vojnovića, rado je režirao i u inozemstvu.

Zapažena su i Kunčevićeva nadahnuta redateljska čitanja proznih tekstova (F. M. Dostojevski, IDIOT) i, premda se ponajprije nametnuo kao redatelj klasika, više je puta s uspjehom režirao inozemne i domaće suvremene autore, uključujući praizvedbe hrvatskih pisaca (T. Bakarić, HASANAGA, L. Kaštelan, POSLJEDNJA KARIKA, I. Vidić, VELIKI BIJELI ZEC). Mnoga redateljska ostvarenja Kunčević je bazirao na specifičnom dramaturškom rješavanju scenskog prostora te važan segment njegova redateljskog opusa čine ambijentalne predstave realizirane mahom u sklopu Dubrovačkih ljetnih igara, gdje se istaknuo ne samo otkrivanjem izvedbenih potencijala različitih dubrovačkih prostora već i njihovim snažnim konceptualnim promišljanjem (M. Vodopić, TUŽNA JELE, F. Dürrenmatt, POSJET STARE DAME).

Potkraj profesionalne kazališne karijere počeo se baviti i pedagoškim radom na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti prenoseći osobna iskustva studentima režije, a jedinstven prinos hrvatskoj kazališnoj kulturi, s naglaskom na problematiku ambijentalnog teatra te redateljski pristup dramskom djelu zasnovan na iskustvima vlastite redateljske prakse, ostvario je knjigama AMBIJENTALNOST NA DUBROVAČKU (2012.) i REDATELJSKE BILJEŠKE (2017.).

— MARTINA PETRANOVIĆ

za ulogu Henrika u predstavi *Kad svijeeće dogore*
prema romanu Sándora Máraiia i adaptaciji
Christophera Hamptona, u režiji Branka Ivande,
Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu

Siniša Popović

OBRAZLOŽENJE NAGRADE

Tijekom više od četiri desetljeća duge glumačke karijere Siniša Popović kreirao je respektabilan broj filmskih i televizijskih te napose kazališnih uloga među kojima se u neke od zapaženijih ubrajaju, primjerice, uloga Marka Barića u GIGI I NJEZINIMA Lade Kaštelan, Viteza Olivera Urbana u LEDI Miroslava Krleža, Gospodina Jourdaina u Molièreovu GRAĐANINU PLEMIĆU, Nikole u Matišićevim LJUDIMA OD VOSKA, Oca u SUSRETU Nine Mitrović, Peera Gynta u istoimenoj drami Henrika Ibsena ili više osobenjaka u djelima Ranka Marinkovića što ih je igrao na pozornici matičnog zagrebačkog teatra i u brojnim kazalištima diljem Hrvatske.

Zarana predodređen da tumači upečatljive karakterne uloge, spomenutoj je niski nadahnutih ostvarenja Siniša Popović 2021. godine pribrojio i ulogu Henrika u predstavi KAD SVIJEĆE DOGORE nastaloj prema romanu mađarskog pisca Sándora Máraiia i adaptaciji Christophera Hamptona i izvedenoj u koprodukciji zagrebačkog Teatra Erato i Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu. Kompleksnom ustrojenošću dramskog lika i golemim opsegom tekstualnog materijala uloga umirovljenog generala Henrika, koji s prijateljem iz mladosti nakon više desetljeća razdvojenosti tijekom jedne noći opsesivno pretresa događaje iz prošlosti i važna životna pitanja, od svog interpreta zahtijeva iznimnu glumačku usredotočenost i posvećenost, a Siniša Popović iznosi je sugestivno, minuciozno i gotovo monodramski koncentrirano, uz potporu dvaju verbalno zatomljenih, no scenski snažno prisutnih glumačkih partnera.

Tjelesno odmjeren i suzdržan u gesti i kretanju, tijekom skoro dvosatnog trajanja predstave Siniša Popović promišljeno gradi svoj lik oblikujući ga u prvom redu filigranski nijansiranim scenskim govorom, pomnom interpretacijom i gradacijom dramske rečenice, brižljivo biranim pauzama, izmjenama ritma i tempa govora te variranjem tona od suspregnutog šapta do gromoglasnog usklika i od introspektivno oblikovane misli okrenute samoj sebi do izazovne verbalne rukavice bačene u lice sugovornika.

Dojmljivom i preciznom uporabom markantnog govornog aparata, vještim baratanjem pomno izbrušenom govornom tehnikom te vrhunskom kulturom scenskog izričaja, u kome je naglasak stavljen na studiozan izgovor svake dramske riječi, Siniša Popović nadaje se kao uzoran sljedbenik zagrebačke glumačke škole i kao zastupnik kazališta glumca i dramskog teksta, što su prigodom ove uloge redom prepoznali i publika, i kritika, i struka.

— MARTINA PETRANOVIĆ

BIOGRAFIJA SINIŠA POPOVIĆ (SPLIT, 1958.)

glumom se počeo baviti u sklopu Dramskog studija Hrvatskog narodnog kazališta u Splitu, a diplomirao je 1981. na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu. Po završetku studija glume kratko je djelovao kao slobodni umjetnik, a od 1989. godine stalni je član dramskog ansambla Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, gdje je stekao status nacionalnog prvaka, no kontinuirano surađuje i s drugim hrvatskim kazališnim kućama i skupinama. Tijekom dugogodišnje i plodne karijere ostvario je više od stotinu kazališnih uloga, a istaknuo se i nastupima na filmu i televiziji te ulogama u radiodramama i sinkronizacijama animiranih filmova i serija, nametnuvši se kao jedan od najdojmljivijih glumačkih glasova. Za svoj je umjetnički rad primio više priznanja i nagrada.

Slavka Pavić

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE** Danas je teško naći još aktivnu umjetnicu čiji sedamdesetogodišnji rad na području kojim se bavi ima takve rezonancije kao što ga ima fotografsko djelo Slavke Pavić. Dugo vremena ime joj se spominjalo mahom uz ime velikog fotografa Milana Pavića, koji joj je bio suprug i koji joj je 1950. poklonio prvu fotografsku kameru te je poticao na snimanje. Snimati je počela istog časa i ubrzo se učlanila u Fotoklub Zagreb, da bi joj već sljedeće godine radovi bili izloženi na IX. Međunarodnoj izložbi umjetničke fotografije. Jedna je od suosnivačica Ženske sekcije Kluba utemeljene 1973. godine. Od tih ranih fotografija pa sve do 1986., kada Milan Pavić umire, oni su radili zajedno, ali djela su im bila potpuno različita. Slavku Pavić zanimala su male teme, sitni motivi koje je zamjećivala hodajući gradom ili otvorenim krajolikom. Iz viđenoga je izdavajala vizualne posebnosti i običan, banalan fragment svakodnevice pretvarala u svečanost za oko.

Slavka Pavić neprestano ističe važnost neposrednog promatranja svijeta oko sebe i otkrivanja svjetlosnih efekata na stvarima koje opaža, onoga, dakle, što i jest materija iz koje nastaje fotografija. Još tijekom pedesetih godina prošlog stoljeća, a osobito šezdesetih, mnoge su njezine fotografije postale identitetskom šifrom vremena i sredine. To su osobine koje izdavajaju velike fotografe od onih običnih. Crno-bijela analogna fotografija njezin je temeljni medij i upoznava je osobine tog medija od velikih učitelja, Toše Dapca i Milana Pavića, a oni su samo mogli potvrditi kako je njihova štíćenica drugačija i posebnija od njih. Fotografije što su nastajale prije pola stoljeća i ranije od toga izlažu se i danas vrlo često i plijene pozornost izazivajući divljenje unatoč izmijenjenim estetskim normama. Kada je prije godinu dana na samostalnoj izložbi izložila fotografije upravo iz tih ranih vremena, ali u novom formatu, nekoliko puta većem od onoga kojima je ta djela ranije pokazivala, dogodilo se nešto čudesno, što samo svjedoči o veličini ove umjetnice. Ti veliki formati savršeno su funkcionirali u kompozicijskom smislu, ali isto tako i u svjetlosnim efektima i teksturi. Zadržane su sve osobine formata koji se desetljećima ponavljao i ulazio u kolektivnu memoriju.

Reći kako oči ove velike fotografkinje imaju neke zakone koje drugi nemaju nije nimalo patetično, jer riječ je zaista o velikoj fotografskoj osobnosti. Hrvatska je od sredine 19. stoljeća naovamo imala velike fotografe bez čijih djela ne bismo poznavali svoju povijest. Nije samo dokumentarnost njihova vrijednost, ono što velike fotografe čini još većima upravo je sposobnost da vide drugačije i da taj svoj, najčešće slučajan, pogled koji traje tek djelić trenutka sačuvaju za budućnost. NAGRADA VLADIMIR NAZOR za životno djelo koja se dodjeljuje Slavki Pavić priznanje je upravo za takav njezin rad, ali dijelom i priznanje za profesiju koju tako časno nosi i koja nas obogaćuje.

— ZVONKO MAKOVIĆ

BIOGRAFIJA SLAVKA PAVIĆ (JAJCE, 1927.) pripada najvećim hrvatskim fotografkinjama druge polovice 20. stoljeća. Djetinjstvo i mladost provela je u Daruvaru. Godine 1946. došla je u Zagreb i upisala studij ekonomije pa otada stalno i živi u Zagrebu. Za prve fotografske korake zaslužan je njezin suprug, veliki fotograf Milan Pavić, kojega je upoznala 1949. godine. Premda je uloga Milana Pavića bila važna za formaciju umjetnosti Slavke Pavić, njihovi se izrazi od prvih dana duboko razlikuju te je riječ o dvije jednako velike fotografske ličnosti. Osobito to dolazi do izražaja u posljednjih dvadesetak godina kada Slavka Pavić sudjeluje na reprezentativnim izložbama u zemlji i inozemstvu na kojima njezine fotografije postaju amblematske. Radovi Slavke Pavić nalaze se u vodećim hrvatskim umjetničkim institucijama. Dobitnica je brojnih prestižnih nagrada, među njima i NAGRADE TOŠO DABAC, a počasna je članica Hrvatskog fotosaveza i ULUPUH-a.

Matko Vekić

**OBRAZLOŽENJE
NAGRAĐE** „Matko Vekić pozicionirao se na našoj likovnoj sceni kao jedan od autora koji svakom svojom novom izložbom donosi drugačiju, vrlo često društveno relevantnu i aktualnu tematiku, paralelno s tim kontinuirano istražujući pritom i sam medij slikarstva. Izložba ARHIPELAG predstavlja sedamdeset radova velikih formata nastalih u tehnici akrilnih kitova na drvenim panelima na kojima intervenira brušenjem pigmenta pomiješanog s kitom, postižući na taj način snažne vizualne efekte. U ovom ciklusu autor polazi od mediteranskog pejzaža pretvarajući motive poznatog krajolika u apstraktne slike u kojima i motiv i površina slike postaju znakovi, nositelji značenja. ARHIPELAG je nastao u posljednje dvije godine i sastoji se od niza slika u kojima se isprepleću motivi mitskih stabala i materičnih površina izmjenjujući se u ozbiljnom i staloženom ritmu svojevrzne ode prirodi i ode samom slikarstvu kao načinu umjetničkog izražavanja koje se i u današnjem vremenu, vremenu obilja digitalnih slika i online komunikacije, pozicionira kao relevantno u odnosu na druge medije.“¹

Matko Vekić jedan je od najistaknutijih hrvatskih slikara srednje generacije. Samostalna izložba ARHIPELAG predstavljena u Muzeju suvremene umjetnosti u Zagrebu zasigurno je najzrelija i najcjelovitija samostalna izložba u njegovom dosadašnjem umjetničkom stvaralaštvu. Slikarstvo predstavljeno na izložbi ARHIPELAG bilo je prvo predstavljanje Vekićeve novog ciklusa kojim ovaj istaknuti slikar otvara novo tematsko i formalno područje svog umjetničkog istraživanja i umjetničkog stvaralaštva za vrijeme koje dolazi.

— TOMISLAV BUNTAK

BIOGRAFIJA **MATKO VEKIĆ** (ZAGREB, 1970.) maturirao je 1989. godine na grafičkom odjelu Škole za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu, a slikarstvo diplomirao na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1995. godine, u klasi prof. Đure Sedera. Radio je kao nastavnik crtanja i slikanja u Školi za primijenjenu umjetnost i dizajn u Zagrebu te predavao slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Širokom Brijegu pri Sveučilištu u Mostaru. Od 2017. godine redoviti je profesor na Akademiji likovnih umjetnosti Sveučilišta u Zagrebu. Od 1995. godine do danas izlagao je na brojnim samostalnim i skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu, među kojima se posebno ističu Bijenala u Kairu 2010. i 2012. te 53. Bijenale u Veneciji 2009. Od 1996. godine član je HDLU-a u Zagrebu. Za svoj je rad više puta nagrađivan. Živi i radi u Zagrebu.

Đuro Mirković

BIOGRAFIJA ĐURO MIRKOVIĆ (SPLIT, 1937.),

arhitekt i sveučilišni profesor diplomirao je (1959.) i doktorirao (1981.) na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu. Sam ili u suradnji s drugim arhitektima projektirao je velik broj uglavnom izvedenih obiteljskih i višestambenih zgrada, hotela i drugih zgrada javne namjene. Dugogodišnje projektantsko iskustvo s pionirskim istupima u području tehnologije građenja sintetizirao je u vrijednom znanstvenom opusu te prenosio u pedagoškom angažmanu na zagrebačkom Arhitektonskom fakultetu, isprva honorarno (od 1966.), a poslije i tijekom stalnog zaposlenja (od 1982.). Od 1987. do 2003. godine bio je predstojnik Katedre za arhitektonske konstrukcije i zgradarstvo. „U svom radu ostvaruje inspirirajuću sinergiju danas gotovo nespojivih domena znanosti i prakse, opredmećenu kroz masovno dostupnu kulturu stanovanja kojom nas je oplemenio i zadužio“².

**OBRAZLOŽENJE
NAGRADE**

Nama danas, suočenima sa svijetom koji sve manje razumijemo i prirodom koja nas sve češće podsjeća da smo tek prolaznici na plavom planetu, načela i znanja koja su oblikovala društvo sedamdesetih i osamdesetih godina prošlog stoljeća ponovno višestruko dobivaju na vrijednosti. Pogotovo je to slučaj u sredini koja nikad nije dočekala svojih stabilnih sto godina mira i napretka. Đuro Mirković svojim je djelovanjem ponajviše obilježio baš te godine, kada se činilo da je svaki sljedeći – korak naprijed.

Projektant i voditelj u projektnim biroima Jugomonta (1959.–1969.) i Industrogradnje (1969.–1982.), autorski i inženjerski afirmira i artikulira svaki od taktova složenog mehanizma „proizvodnje stanova“ kojima je društvo odgovaralo na potrebe proizašle iz svoje ubrzane preobrazbe. Planiranje, prefabrikacija, transport, montaža, ali i pažljiva analiza ostvarenih rezultata ravnopravni su parametri ove operacije velikog mjerila u kojoj Đuro Mirković s kolegama uspješno izbjegava zamke standardizirane masovne produkcije, brze gradnje i imperativa sveobuhvatne racionalizacije troškova.

U iznimno plodnom desetljeću 1970-ih tako su izvedena višestambena ostvarenja koja su trajno ugradila karakter nizu zagrebačkih i velikogoričkih naselja svojim profinjenim plasticitetom, pažljivo oblikovanom i kontroliranom pojavnošću te kvalitetnim i efikasnim prostornim rješenjima: stambeni tornjevi u Utrini (1971.) i Travnom (1975., s N. Postružnik), stambeni toranj s vodospremom u Velikoj Gorici (1973.), stambeno-poslovni sklop u Volčinom (1975., s H. Paljan i T. Petrinjakom), Blok 6 (Mamutica) u Travnom (1976., s N. Postružnik), Blok 2 u Središću (1979.), stambeno-poslovni blok i skupština u Velikoj Gorici (1982., s O. Strgarom), kao i mnoga druga. Unatoč protoku vremena i brojnim preinakama, sva ta ostvarenja opstaju suvereno i prepoznatljivo, kao hrabra i dostojanstvena posveta temeljnoj temi arhitektonske profesije, svjedočeći o neupitnoj arhitektonskoj vještini svojih autora. Za realizaciju Doma umirovljenika u Sopotu (1976., s T. Petrinjakom) Đuro Mirković nagrađen je godišnjom nagradom za arhitekturu VIKTOR KOVAČIĆ Udruženja hrvatskih arhitekata.

No uz čitav impresivan projektantski opus koji nam je ostavio, ovom vrsnom arhitektu i posvećenom sveučilišnom profesor u iznad svega trebamo zahvaliti na promišljanjima o tome što je uistinu bitno i čemu uvijek trebamo težiti – autentičnosti i odmjerivosti u svakom smislu, čvrsto usidrenima u dubokom poznavanju i poštovanju vlastite sredine, koje za njega nemaju alternativu.

— MAJA FURLAN ZIMMERMANN

² Mojca Smode Cvitanović, iz obrazloženja prijedloga Udruženja hrvatskih arhitekata za NAGRAĐU VLADIMIR NAZOR za životno djelo, 2022.

Iva Letilović Igor Pedišić

**OBRASLOŽENJE
NAGRAĐE** Senzibilnost, ali i smjelost arhitektonske intervencije s apsolutnim razumijevanjem potrebe za kontinuiranom transformabilnošću funkcije i forme živućeg organizma palače iz 13. stoljeća u potpunosti je realizirala osnovni projektantski cilj – stvaranje kvalitetnog „suvremenog nasljeđa”. Inteligentna implementacija tehnološke parazitske strukture u unutrašnjost okamine Providurove palače, prethodno ogoljene do svoje konstruktivne osnove, uz čuvanje povijesnih artefakata revitalizira svrhovitost prostora te potiče aktivaciju novih namjena i budućih korisnika.

Nova je namjena Providurove palače kulturno-edukacijsko-socijalizacijska s ambicijom da u simbiozi s već inoviranom Kneževom palačom generira kulturno središte grada. Komunikacijska kralježnica projekta prožima, integrira i oživljava povijesnu strukturu, ostvarujući novu dinamiku kretanja i prikrivajući u svojem konstruktivnom dijelu svu tehnološku opremu neophodnu za buduću život obiju palača. Implementirana struktura istovremeno je konstruktivna (nosiva čelična rešetka), korektivna (asocira razdvojene dijelove kuće) i estetska (generira ambijentalne fenomene). Osim što nosi primarni komunikacijski koridor, sudjeluje u kreiranju glavnog ulaznog prostora koji nastaje natkrivanjem atrija i time iluzionistički transformira tkivo eksterijera u interijer. Parazitska struktura korisniku nudi jedinstveno iskustvo istraživanja novonastalih prostornih vrijednosti i fuzioniranja različitih kulturnih sadržaja i događaja, stvara novi doživljaj vizure grada te istovremeno omogućuje daljnju razvojnu ekstenziju i povezivanje potencijalnih novih sadržaja kompleksa u budućnosti.

Providurova palača primjer je dobre prakse integriranog napora svih dionika u procesu projektiranja, razvoja i realizacije ovakvog kompleksnog projekta kojim je stvoren vrijedan iskorak u stvaranju novog mjesta susreta i kulturnih zbivanja gdje se isprepleću povijest, arhitektura i kultura.

— ANA MRĐA

BIOGRAFIJA IVA LETILOVIĆ (ZAGREB, 1972.) i IGOR PEDIŠIĆ (ZADAR, 1953.) diplomirali su na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu, a žive i rade u Zadru. Do 2007. godine, kada su započeli suradnju u okviru arhitektonskog ureda AB forum, djelovali su unutar vlastitih arhitektonskih praksi. Aktivno su prisutni na arhitektonskoj sceni nizom realizacija, natječaja i projekata, a na arhitektonskim su natjecanjima osvojili brojne nagrade. Uz višestruke nominacije, dobitnici su i mnogih strukovnih nagrada. Igor Pedišić predavao je Dizajn i vizualne komunikacije na Filozofskom fakultetu u Zadru. Iva Letilović izvanredna je profesorica na Fakultetu građevine, arhitekture i geodezije u Splitu.

Dobitnici Nagrade Vladimir Nazor 1959.–2020.

Nagrada je ustanovljena 1959. godine kao godišnja nagrada u području književnosti, likovne i kazališne umjetnosti, nakon čega su ustanovljene i nagrade za životno djelo te su uključena i ostala područja umjetničkog djelovanja.

KNJIŽEVNOST		GLAZBA	
NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAĐA	NAGRAĐA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAĐA
1962. Miroslav Krleža 1967. Vjekoslav Kaleb; Dragutin Tadijanović 1968. Gustav Krklec; Dobriša Cesarić 1969. Vjekoslav Majer 1970. Nikola Šop 1971. Miroslav Feldman 1972. Šime Vučetić 1973. Novak Simić 1974. Marijan Matković 1975. Ranko Marinković 1976. Vladimir Popović 1977. Drago Ivanišević 1978. Joža Horvat 1979. Marin Franičević 1980. Josip Barković 1982. Vesna Parun 1983. Jure Franičević-Pločar 1984. Aleksandar Flaker; Jure Kaštelan 1985. Mirko Božić 1986. Vojin Jelić 1987. Živko Jeličić 1988. Ivan Slamnig 1989. Slobodan Novak 1990. Olinko Delorko 1991. Petar Šegedin 1992. Ivo Frangeš 1993. Srećko Diana 1994. Nikola Miličević 1995. Rajmund Kupareo 1996. Slavko Mihalić 1997. Ivan Kušan 1998. Miroslav Slavko Mađer 1999. Vesna Krmpotić 2000. Stanko Lasić 2001. Ivo Brešan 2002. Gajo Peleš 2003. Viktor Žmegač 2004. Josip Tabak 2005. Irena Vrkljan 2006. Miroslav Šice1 2007. Nedjeljko Fabrio 2008. Zvonimir Mrkonjić 2009. Milivoj Solar 2010. Ivan Aralica 2011. Nikica Petrak 2012. Luko Paljetak 2013. Tonko Maroević 2014. Zvonimir Majdak 2015. Pavao Pavličić 2016. Dubravko Jelčić 2017. Feđa Šehović 2018. Danijel Dragojević – nagrada nije uručena jer je dobitnik nije prihvatio 2019. Andriana Škunca 2020. Dubravka Oraić Tolić	1959. Vesna Parun 1962. Petar Šegedin 1964. Dobriša Cesarić; Jure Kaštelan 1965. Ranko Marinković 1966. Jure Franičević-Pločar 1968. Slobodan Novak 1969. Krsto Špoljar 1970. Stanko Lasić; Antun Šoljan 1971. Oto Šolc 1972. Nikola Miličević; Svetozar Petrović 1973. Živko Jeličić 1974. Marin Franičević 1975. Vesna Krmpotić; Predrag Matvejević 1976. Zvane Črnja; Milivoj Solar 1978. Drago Kekanović; Milivoj Slaviček 1979. Ivan Katušić; Miroslav Slavko Mađer 1980. Tito Bilopavlović; Nikica Petrak 1981. Ivan Slamnig; Danijel Dragojević 1983. Zvonko Maković 1984. Luko Paljetak 1985. Nedjeljko Fabrio; Zvonimir Majdak 1986. Viktor Žmegač 1987. Nusret Idrizović; Augustin Stipčević 1988. Branimir Bošnjak 1989. Zvonimir Mrkonjić 1990. Bruno Popović 1991. Željka Čorak 1992. Slavko Mihalić 1993. Sibila Petlevski 1994. Ivan Golub 1995. Ante Stamać 1996. Jozo Laušić 1997. Željko Knežević 1998. Jakša Fiamengo 1999. Goran Tribuson 2000. Stanko Andrić 2001. Drago Glamuzina 2002. Andriana Škunca 2003. Renato Baretić 2004. Luko Paljetak 2005. Delimir Rešicki 2006. Mate Ganza 2007. Mirko Kovač 2008. Anka Žagar 2009. Ivana Šojat-Kuči 2010. Nada Gašić 2011. Zoran Ferić 2012. Tatjana Gromača 2013. Milko Valent 2014. Josip Mlakić 2015. Delimir Rešicki 2016. Krešimir Nemec 2017. Branko Maleš 2018. Ludwig Bauer 2019. Maša Kolanović 2020. Marko Gregur	1960. Svetislav Stančić 1963. Josip Križaj 1964. Jakov Gotovac 1965. Antonija Geiger-Eichhorn, Ančica Mitrović 1968. Boris Papandopulo 1969. Vilma Nožinić 1970. Ivo Tijardović 1971. Nada Tončić 1972. Marijana Radev 1973. Stjepan Šulek 1974. Ivan Brkanović 1975. Bruno Bjelinski 1976. Milo Cipra 1977. Ivo Maček 1978. Branimir Sakač 1979. Slavko Zlatić 1980. Dora Gušić 1981. Rudolf Matz 1982. Natko Devčić 1983. Milko Kelemen 1984. Jeronim Noni Žunec 1985. Emil Cossetto 1986. Milan Horvat 1987. Rudolf Klepač 1988. Miljenko Prohaska 1989. Dragutin Bernardić 1990. Tomislav Neralić 1991. Adalbert Marković 1992. Nada Puttar-Gold 1993. Jurica Murai 1994. Stjepan Radić 1995. Anđelko Klobučar 1996. Ruža Pospiš-Baldani 1997. Mladen Bašić 1998. Igor Gjadrov 1999. Ljiljana Molnar-Talajić 2000. Josip Klima 2001. Stanko Horvat 2002. Božena Ruk - Fočić 2003. Tonko Ninić 2004. Pavle Dešpalj 2005. Vladimir Krpan 2006. Branka Stilinović 2007. Damir Novak 2008. Zagrebački kvartet 2009. Nikša Bareza 2010. Ruben Radica 2011. Mirka Klarić 2012. – (nije dodijeljena) 2013. Pavica Gvozdić 2014. Prerad Detiček 2015. Alfi Kabiljo 2016. Vladimir Kranjčević 2017. Dubravko Detoni 2018. Dunja Vejzović 2019. Valter Dešpalj 2020. Sretna Meštrović	1961. Milan Horvat 1962. Milan Sachs; Boris Papandopulo; KUD “Joža Vlahović”, Zagreb 1963. Vladimir Ruždjak 1965. Zagrebački kvartet 1967. Pavica Gvozdić 1968. Opera HNK “Ivan pl. Zajc”, Rijeka 1969. Branimir Sakač; Tomislav Neralić; Jurica Murai; Mirka Klarić 1970. Dubravko Detoni 1971. Stanko Horvat 1972. Milo Cipra 1973. Ruben Radica; Zagrebački solisti 1974. Vladimir Krpan 1975. Ruža Pospiš-Baldani 1976. Marijan Jerbić 1977. Hrvatski glazbeni zavod 1978. Natko Devčić 1979. Zagrebački kvartet 1980. Stanko Horvat; Ljiljana Molnar-Talajić 1981. Josip Klima 1982. Akademski zbor SKUD-a “I. G. Kovačić», Zagreb; Nikša Bareza 1983. Lovro Matačić; Dunja Vejzović 1984. Franjo Petrušanec; Opera HNK Zagreb; Balet HNK Zagreb 1985. Davorin Kempf; Ivo Pogorelić; Muzički biennale Zagreb 1986. Marko Ruždjak; Krunoslav Cigoj; Opera HNK Osijek; Opera HNK Split 1987. Igor Kuljerić 1988. Višnja Mažuran 1989. Anđelko Klobučar 1990. Zoran Juranić 1991. Pavle Dešpalj 1992. Tonko Ninić 1993. Valter Dešpalj 1994. Radovan Vlatković 1995. Vladimir Kranjčević 1996. Opera HNK “Ivan pl. Zajc”, Rijeka - ansambl opere “Amelia” 1997. Miro Belamarić 1998. Petar Bergamo 1999. Branko Sepčić 2000. Frano Parać 2001. Mirella Toić 2002. Željko Brkanović 2003. Silvio Foretić 2004. Zagrebački gitarski trio 2005. Neven Belamarić 2006. Goran Končar 2007. Martina Filjak 2008. Tomislav Mužek 2009. Berislav Šipuš i Staša Zurovac 2010. Ljerka Očić 2011. Davorin Kempf 2012. Monika Leskovar 2013. Olja Jelaska 2014. Martina Gojčeta Silić 2015. Aljoša Jurinić 2016. Ruben Dalibaltayan 2017. Ivan Krpan 2018. Dalibor Bukvić 2019. Ivan Repušić 2020. Valentina Fijačko Kobić
TEORIJSKO-KNJIŽEVNA ESEJISTIKA NA PODRUČJU KULTURE I UMJETNOSTI		GODIŠNJA NAGRAĐA	
		1978. Nikola Batušić; Dubravko Škiljan 1979. Olinko Delorko 1983. Eduard Hercigonja	

FILM		KAZALIŠNA UMJETNOST	
NAGRAMA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAMA	NAGRAMA ZA ŽIVOTNO DJELO	GODIŠNJA NAGRAMA
1967. Oktavijan Miletić 1970. Branko Marijanović 1973. Fedor Hanžeković 1974. Branko Blažina 1975. Antun Nalis 1976. Rudolf Sremec 1977. Branko Majer 1978. Obrad Gluščević 1979. Branko Belan 1980. Branko Bauer 1981. Aleksandar Marks 1982. Mate Relja 1983. Krešo Golik 1984. Fadil Hadžić 1985. Nikola Tanhofer 1986. Vatroslav Mimica 1987. Ante Babaja 1988. Tomislav Pinter 1989. Frano Vodopivec 1990. Antun Vrdoljak 1991. Fabijan Šovagović 1992. Zvonimir Berković 1993. Radojka Tanhofer 1994. Pavao Štalter 1995. Željko Senečić 1996. Mia Oremović 1997. Tea Brunšmid 1998. Boris Dvornik 1999. Ante Peterlić 2000. Duško Jeričević 2001. Ernest Gregl 2002. Borivoj Dovniković 2003. Ilija Ivezić 2004. Vladimir Tadej 2005. Zoran Tadić 2006. Krsto Papić 2007. Arsen Dedić 2008. Bogdan Žižić 2009. Veljko Bulajić 2010. Božidarka Frait 2011. Hrvoje Turković 2012. Ivica Rajković 2013. Nedeljko Dragić 2014. Ivo Štivičić 2015. Eduard Galić 2016. Božidar Smiljanić 2017. Rajko Grlić 2018. Rade Šerbedžija 2019. Vera Zima 2020. Branko Ivanda	1961. Dušan Vukotić 1963. Branko Bauer 1966. Tomislav Pinter 1968. Antun Vrdoljak 1969. Krsto Papić 1970. Nikola Babić, Fabijan Šovagović 1971. Zlatko Bourek 1972. Nedeljko Dragić 1975. Zlatko Grgić 1976. Mate Relja 1977. Bogdan Žižić 1978. Zdenko Gašparović, Lordan Zafranović 1979. Fadil Hadžić 1981. Rajko Grlić 1982. Tomislav Pinter 1983. Krešimir Zimonić 1984. Pavao Štalter 1985. Zvonimir Berković 1986. Veljko Bulajić 1987. Dejan Šorak 1988. Krsto Papić 1989. Ivan Ladislav Galeta 1990. Bruno Gamulin 1991. Zrinko Ogresta 1992. Petar Krelja, Branko Cahun 1993. Neven Hitrec 1994. Lukas Nola 1995. Vjekoslav Vrdoljak 1996. Enes Midžić 1997. Milan Blažeković 1998. Ivo Gregurević 1999. Vinko Brešan 2000. Lukas Nola 2001. Biljana Čakić-Veselić 2002. Ivan Faktor 2003. Zrinko Ogresta 2004. Goran Višnjić 2005. Tomislav Radić 2006. Simon Bogojević Narath 2007. Ognjen Sviličić 2008. Arsen Anton Ostojić 2009. Branko Schmidt 2010. Danilo Šerbedžija 2011. Silvestar Kolbas 2012. René Bitorajac 2013. Velibor Jelčić 2014. Emir Hadžihafizbegović 2015. Ivona Juka 2016. Hana Jušić 2017. Goran Bogdan 2018. Nebojša Slijepčević 2019. Dana Budisavljević 2020. Danilo Šerbedžija	1964. Mila Dimitrijević 1966. Zvonimir Rogoz 1968. Tomislav Tanhofer 1969. Viktor Bek; Božena Kraljeva; Vika Podgorska 1970. Veljko Maričić; Slavko Batušić 1971. Mato Grković 1972. Bela Krleža 1973. Anđelko Štimac 1974. Emil Kutijaro 1975. Ervina Dragman 1976. Ivo Hergešić 1977. Vlado Habunek 1978. Ana Roje i Oskar Harmoš 1979. Mira Župan 1980. Mirko Perković 1981. Zvonko Agbaba 1982. Ana Maletić 1983. Josip Marotti 1984. Mladen Šerment 1985. Kosta Spaić 1986. Pero Kvrgić 1987. Vesna Butorac-Blaće 1988. Mladen Škiljan 1989. Drago Krča 1990. Miše Martinović 1991. Sonja Kastl 1992. Tonko Lonza 1993. Milka Podrug-Kokotović 1994. Božidar Vioić 1995. Tomislav Durbešić 1996. Aleksandar Augustinčić 1997. Nada Subotić 1998. Zvezdana Ladika 1999. Relja Bašić 2000. Joško Juvančić 2001. Neva Rošić 2002. Milko Šparemblek 2003. Ika Škomrlj 2004. Nikola Batušić 2005. Vanja Drach 2006. Vanča Kljaković 2007. Georgij Paro 2008. Zlatko Crnković 2009. Vladimir Gerić 2010. Zlatko Vitez 2011. Špiro Guberina 2012. Nenad Šegvić 2013. Božidar Boban 2014. Marija Kohn 2015. Ivica Boban 2016. Mustafa Nadarević 2017. Dragan Despot 2018. Marija Sekelez 2019. Helena Buljan 2020. Branka Cvitković	1959. Branko Gavella 1960. Vika Podgorska; Kosta Spaić 1963. Emil Kutijaro 1964. Ervina Dragman; Izet Hajdarhodžić 1967. Vlado Habunek 1969. Pero Kvrgić 1970. Miro Međimorec; Dramsko kazalište “Gavella”; Kazalište “Komedija” 1971. Milka Podrug-Kokotović 1974. Nada Subotić 1975. Marija Kohn 1976. Ivka Dabetić; Rade Šerbedžija 1977. Josip Marotti 1978. Miše Martinović 1979. Joško Juvančić; Dorijan Sokolović i Ružica Nenadović-Sokolović 1980. Drago Krča 1981. Mustafa Nadarević; Maja Srbljenović-Turcu i Štefan Furijan 1982. Fabijan Šovagović; Zlatko Bourek 1983. Ivica Kunčević; Dijana Kosec-Bourek i Ika Škomrlj 1984. Krešimir Zidarić; Krunoslav Šarić 1985. Sanda Miladinov-Langerholz; Zvonko Šuler 1986. Neva Rošić; Zlatko Kauzlarić-Atač 1987. Boris Buzančić 1988. Slavko Šestak 1989. Veronika Durbešić 1990. Milko Šparemblek 1991. Rene Medvešek 1992. Slavko Brankov 1993. HNK Varaždin, kolektiv predstave “Puno larme, a za ništ” 1994. Vanja Drach 1995. Kolektiv predstave “Imago” 1996. Ljubomir Kerekeš 1997. Zlatko Vitez 1998. Vilim Matula 1999. Dubravka Ostojić 2000. Goran Grgić 2001. Ivica Boban 2002. Elvis Bošnjak 2003. Zvonimir Zoričić 2004. Dragan Despot 2005. Josip Genda 2006. Galiano Pahor 2007. Boris Svrtan 2008. Alma Prica 2009. Mladena Gavran 2010. Jagoda Kralj Novak 2011. Milan Pleština 2012. Zlatko Sviben 2013. Balet HNK u Zagrebu 2014. Jelena Miholjević 2015. Anja Šovagović Despot 2016. Iva Vitić Gameiro 2017. Rene Medvešek 2018. Krešimir Dolencić 2019. Jadranka Đokić 2020. Doris Šarić-Kukuljica

OČUVANJE KULTURNE BAŠTINE	GODIŠNJA NAGRAMA
1970. Samostan sv. Marije, Zadar	

LIKOVNE
UMJETNOSTI

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

1961. Frano Kršinić 1963. Marino Tartaglia 1964. Ljubo Babić; Oton Postružnik 1965. Oskar Herman 1966. Mirko Rački; Vilko Gecan 1968. Jerolim Miše 1969. Antun Motika; Zlatko Šulentić 1970. Marijan Detoni; Krsto Hegedušić 1971. Antun Mezdjić 1972. Frano Šimunović 1973. Vilko Šeferov 1974. Stella Skopal 1975. Vjekoslav Parać 1976. Oton Gliha 1977. Vilim Svečnjak 1978. Ante Roca; Slavko Šohaj 1979. Vojin Bakić 1980. Zlatko Prica; Milan Vulpe 1981. Edo Kovačević 1982. Mira Kovačević-Ovčačik; Željko Hegedušić 1983. Ljubo Ivančić; Oto Reisinger 1984. Ksenija Kantoci 1985. Branko Ružić 1986. Kosta Angeli-Radovani 1987. Ivan Šebalj 1988. Želimir Janeš 1989. Šime Perić 1990. Ferdinand Kulmer 1991. Ivan Lovrenčić 1992. Dalibor Parać 1993. Mladen Veža 1994. Ivan Picelj 1995. Milena Lah 1996. Đuro Pulitika 1997. Ivan Kožarić 1998. Nikola Reiser 1999. Aleksandar Srnec 2000. Edo Murtić 2001. Đuro Seder 2002. Julije Knifer 2003. Nives Kavurić-Kurtović 2004. Zlatko Bourek 2005. Vjekoslav Vojo Radoičić 2006. Josip Vaništa 2007. Dušan Džamonja 2008. Nikola Koydl 2009. Alfred Pal 2010. Šime Vulas 2011. Ivan Ladislav Galeta 2012. Marija Ujević Galetović 2013. Mladen Stilinović 2014. Jagoda Buić Wuttke 2015. Zlatko Keser 2016. Eugen Feller 2017. Biserka Baretić 2018. Nevenka Arbanas 2019. Mihajlo Arsovski 2020. Juraj Dobrović

PRIMIENJENE
UMJETNOSTI

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

1967. Kamilo Tompa 1968. Lujo Beseredy; Đuka Kavurić 1970. Blanka Dužanec 1971. Ernest Tomašević

GODIŠNJA
NAGRADA

1959. Vanja Radauš 1960. Frano Šimunović 1961. Antun Augustinčić 1967. Krsto Hegedušić 1968. Slavko Šohaj 1969. Želimir Janeš 1970. Albert Kinert; Zlatko Prica; Miljenko Stančić 1971. Ksenija Kantoci 1972. Vahid Hodžić; Branko Ružić 1973. Kosta Angeli-Radovani; Alfred Pal 1974. Raul Goldoni; Josip Vaništa 1975. Ivan Lovrenčić; Mladen Pejaković 1976. Mira Kovačević-Ovčačik; Ivan Šebalj 1977. Stanko Jančić; Nenad Gattin 1978. Ordan Petlevski 1979. Ljubo Ivančić, Stipe Brčić, Rajna Buzić, Boris Ljubičić i Oskar Kogoj 1980. Šime Vulas 1981. Edo Murtić 1982. Đuro Pulitika 1983. Odjel za dizajn Elektrotehničkog instituta “Rade Končar” 1984. Boris Bučan 1985. Miroslav Šutej 1986. Đuro Seder 1987. Ivan Kožarić 1988. Ferdinand Kulmer 1989. Matko Trebotić 1990. Kuzma Kovačić 1991. Vasilije Jordan 1992. Božo Biškupić 1993. Antun Babić 1994. Ivo Kalina 1995. Ivan Lesiak 1996. Biserka Baretić 1997. Nikola Koydl 1998. Nives Kavurić-Kurtović 1999. Zlatko Keser 2000. Vatroslav Kuliš 2001. Petar Barišić 2002. Duje Jurić 2003. Igor Rončević 2004. Siniša Majkus 2005. Mladen Galić 2006. Zlatan Vrkljan 2007. Munir Vejzović 2008. Tomislav Buntak 2009. Zoltan Novak 2010. Ivan Faktor 2011. Goran Petercol 2012. Ivan Marušić Klif 2013. Damir Sokić 2014. Marko Tadić 2015. Svjetlan Junaković 2016. Peruško Bogdanić 2017. Dalibor Martinis 2018. Matko Mijić 2019. Mirjana Vodopija 2020. Zlatko Kopljar

GODIŠNJA
NAGRADA

1966. Tošo Dabac 1968. Inge Kostinčer 1969. Aleksandar Srnec 1970. Jagoda Buić; Zvonimir Lončarić; Bruno Planinšek 1971. Ivan Picelj

ARHITEKTURA
I URBANIZAM

NAGRADA
ZA ŽIVOTNO
DJELO

1965. Mladen Kauzlarić 1966. Juraj Denzler 1967. Stjepan Planić 1968. Alfred Albini 1969. Josip Seissel 1970. Stjepan Gomboš, Lavoslav Horvat 1971. Antun Ulrich 1972. Drago Galić 1973. Marijan Haberle 1974. Vlado Antolić 1975. Lovro Perković 1976. Slavko Lowy 1977. Zvonimir Vrkljan 1978. Božidar Rašica 1979. Franjo Bahovec 1980. Stanko Fabris 1981. Božidar Tušek 1982. Andre Mohorovičić 1983. Zdenko Kolacio 1984. Ivan Vitić 1985. Neven Šegvić 1986. Dragan Boltar 1987. Aleksandar Dragomanović 1988. Miroslav Begović 1989. Zdravko Bregovac 1990. Zdenko Sila 1991. Boris Magaš 1992. Vjenceslav Richter 1993. Grozdan Knežević 1994. Ivo Radić 1995. Zoja Dumenagić 1996. Bruno Milić 1997. Sena Sekulić-Gvozdanović 1998. Ivo Geršić 1999. Jerko Marasović, Tomislav Marasović 2000. Silvana Seissel 2001. Julije De Luca 2002. Ante Marinović - Uzelac 2003. Andrija Mutnjaković 2004. Slavko Jelinek 2005. Mirko Maretić 2006. Ante Rožić 2007. Ante Vulin 2008. Nikola Filipović 2009. Boris Krstulović 2010. Dinko Kovačić 2011. Radovan Mišćević 2012. Hildegard Auf-Franić 2013. Radovan Delalle 2014. Ivan Crnković 2015. Josip Uhlik 2016. Branko Kincl 2017. Antun Šatara 2018. Branko Siladin 2019. Ivan Čižmek 2020. Vinko Uhlik

GODIŠNJA
NAGRADA

1965. Neven Šegvić 1966. Josip Uhlik i Bernardo Bernardi 1970. Ante Rožić 1971. Boris Krstulović 1972. Grozdan Knežević 1973. Dinko Kovačić i Mihajlo Zorić 1974. Ivan Filipčić i Borislav Šerbetić 1975. Ante Vulin 1976. Zdenko Kolacio, Igor Emili 1977. Ante Marinović-Uzelac, Jerko Rošin 1978. Dražen Janković, Zrinka; Supek-Andrijević i Josip Hitil 1979. Boris Magaš 1980. Milan Mitevski 1982. Radovan Tajder i Mladen Anšel 1983. Branko Kincl 1984. Marina Dropulić i Duško Dropulić 1985. Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1986. Ivan Juras i Emil Špirić 1987. Dražen Juračić 1988. Ines Filipović 1989. Velimir Neidhardt 1990. Andrija Mutnjaković 1991. Nikola Bašić 1992. Nenad Fabijanić 1994. Nikola Bašić 1995. Velimir Neidhardt, Marijan Hržić, Zvonimir Krznarić i Davor Mance 1996. Hildegard Auf-Franić i Tonči Žarnić 1997. Ante Kuzmanić i Eugen Širola 1998. Branko Siladin 1999. Studio 3LHD (Saša Begović, Marko Dabrović, Tanja Grozdanić i Silvije Novak) 2000. Miroslav Genc 2001. Vinko Penezić i Krešimir Rogina 2002. Lenko Pleština 2003. Iva Letilović i Morana Vlahović 2004. Studio Capsula (Ivana Ergić, Vanja Ilić, Vesna Milutin) 2005. Saša Randić i Idis Turato 2006. Goran Rako 2007. Lea Pelivan i Toma Plejić / Studio UP 2008. Marijan Hržić 2009. Studio 3LHD 2010. Nikola Bašić 2011. Nenad Fabijanić 2012. Neno Kezić i Emil Šverko 2013. Damir Gamulin, Margita Grubiša, Igor Presečan, Ivana Žalac, Marin Jelčić i Zvonimir Kralj 2014. Emil Špirić, Vedrana Pedišić, Juan Jose Nunez Andrade, Erick Velasco Farrera 2015. Radionica arhitekture i Vanja Ilić 2016. Vjera Bakić i Matthias Kulstrunk 2017. Mirela Bošnjak, Mirko Buvinić i Maja Furlan Zimmermann | x3m 2018. Tomislav Čurković i Zoran Zidarić / Dva arhitekta 2019. Studio 3LHD 2020. Tin Sven Franić, Vanja Rister i Ana Martinčić Vareško

